

Spreektekst speech 1 Mei-viering 2014 door Mieke Kuik

1 mei, altijd een bijzondere dag. Al moet ik eerlijk bekennen dat ik vanochtend wel zoiets had, hoeveel zouden er zijn. Tien, dertig. Maar wat maakt het uit, ik doe dit voor degenen die hier zijn en niet voor degenen die er niet zijn.

Ja beste mensen, de 1 mei-viering. Al onze landelijke hotemetoten zijn in den lande om hun verhaal te houden. Helaas was er geen ruimte voor Almelo, waar dat dan ook aan ligt, en dus zult u het vandaag met mij moeten doen.

En mocht u aan het eind van deze feestmiddag denken: ik had er toch meer van verwacht, dan moet u zich maar getroosten met het feit dat ik een vervanging ben voor de landelijke kopstukken.

Toen ik gisteren samen met mijn man en kleinkind een tussenstop maakte bij het Maatveld, u allen wel bekend, kwam ik Henk Stapper tegen, ook met vrouw en kleinkinderen en ik zei: ik moet nog een speech maken voor 1 mei morgen, maar de inspiratie ontbreekt. Ik kom maar niet op gang.

Thuisgekomen keken we de post na, want er komen nog dagelijks brieven/kaarten binnen met betrekking tot mijn afscheid van twee weken geleden. Sommigen met de mededeling, dat de rij te lang was en nu op deze manier, of omdat ze eerder weg moesten of een andere afspraak hadden. Kortom allemaal hele goede redenen. En ik ben dan ook elke dag weer verbaasd en blij. Fijn dat zoveel mensen om je geven.

Gisteren zat er een brief bij van bijna 4 kantjes van onze partijgenoot Wietse Kootstra. En ik weet het niet precies, maar ik denk dat Wietse al wel tachtig is zo niet ouder.

Al lezende dacht ik, ja daar gaat het om. Dit is mijn inspiratie voor morgen. Wietse is ruim 60 jaar lid van onze partij en in zijn brief passeerde hij de revue. Over Koos Vorrink, de eerste voorzitter van de PvdA in 1946. Over het vrije volk, over Willem Drees en Joop Den Uijl, maar ook Job Cohen en over de VARA-programma's op de radio.

Over dat in de jaren 50 het de katholieken werd verboden op de PvdA te stemmen, laat staan lid te worden van die partij dan wel van de socialistische vakbond het NVV. En als je dat lef wel had dan hoorde je bij de Rooie Roomsens.

En zegt Wietze, en dat deel ik met hem, trouwens het voorgaande ook: er is veel verwezenlijkt en misschien is het daarom wel dat de politieke interesse minder is. Hij wijst op het eigen belang van velen in de politiek, ook van PvdA-ers. Dat wanneer het even niet lukt, mensen met het grootste gemak overstappen naar een andere partij. Als ik maar in beeld ben.

Dat blijkt ook wel uit het feit dat veel mensen deze weken met vakantie zijn en zeker niet 1 mei vieren. Is het dan een gepasseerd station? Is het niet meer nodig? Is onze strijd gestreden?

Heeft de welvaart van een deel van onze bevolking de overhand gekregen en doen wij dan ook mee aan de tweedeling?

Hoe zit het dan met al die mensen die zich niet die vakantie kunnen veroorloven? Die dag in dag uit de touwtjes aan elkaar moeten knopen? Die naar de voedselbank gaan omdat de uitkering dan wel het minimumloon niet voldoende is? Die geen enkele zekerheid meer hebben als het om werk gaat? Bijna 2500 mensen in onze gemeente zijn op dit moment afhankelijk van een bijstandsuitkering. Ik tel de WW-ers dan nog niet mee.

De werkloosheid is 17-1/5 procent. Dit is ongekend hoog. En hoewel het economisch wat beter gaat is voor deze groep het einde nog niet in zicht.

Veel kinderen, ook in onze stad leven in armoede. En dit in 2014. Wij zouden ons moeten schamen in zo'n welvarend land.

Is de PvdA dan nog nodig? Is 1 mei-viering dan nog nodig?

Ik dacht het wel, sterker nog, ik weet het zeker.

Hoe kan het dan toch dat zo weinig mensen gaan stemmen.

Dat de verrechtsing optreedt vind ik kwalijk en verfoei ik, maar begrijp het soms wel. Als je weinig dan wel niets hebt, weinig vooruitzicht en in jouw ogen anderen maar doen, dan is het niet moeilijk om achter de rechtse schreeuwers aan te lopen. En dit zijn nou juist de mensen die het eigenlijk niks kan schelen hoe het met je gaat.

Maar waar blijven wij dan?

Het is onze taak om voor deze mensen op te komen. Om ons linkse geluid te laten horen. Om hen te laten weten dat welvaart voor iedereen behoort te zijn. Dat er wel wat verandert in dit land. Dat het voor iedereen ook aanmerkelijk beter is dan in de jaren vijftig.

Maar dat het ook normaal is dat als je zorg nodig hebt dit ook kunt krijgen. Dat je kinderen moeten kunnen studeren. Dat er brood op de plank is.

Er komt nog al wat op ons af de komende tijd, of het gaat om de participatiewet - Ik noem dit het potje waaruit je straks alles moet betalen, zoals de WSW, de uitkeringen, de werkgelegenheidstrajecten -, de jeugdzorg, de nieuwe wet waarin gemeenten veel meer gaan bepalen en ouders zich ongerust maken of hun kind nog wel die hulp krijgt die het nodig heeft, maar ook de WMO en de zorg. Mensen vragen zich af als mijn kinderen over ver wonen krijgt ik dan nog wel hulp. Komt er dan nog wel iemand mijn kousen aan trekken en kan ik nog wel revalideren als er niemand thuis is die me kan helpen.

Beste mensen, het wordt anders en dat moet en kan ook. Het loopt de spuigaten uit en juist daarom is het goed dat er lokaal meer verantwoordelijkheid komt. Wij kunnen en moeten keuzes maken, kiezen we voor zorg en betaal ik dan ook de grote villa waar organisaties kantoor houden of houden we het dichterbij huis, zodat het vaak veel goedkoper kan.

Dit is een van de redenen, en wat mij betreft de belangrijkste waarom het zo belangrijk is dat de PvdA mee regeert hier lokaal, maar ook in Den Haag.

Je kunt er maar beter bovenop zitten en meepraten en accenten leggen.

Het is aan onze lokale PvdA-ers om ons goed op de hoogte te houden de komende tijd, zodat we goed weten wat er gaat gebeuren.

Velen maken zich hierover druk, met name de ouderen. Zij vrezen geen hulp meer te krijgen of niet opgenomen kunnen worden.

Beste mensen ik wil mijn verhaal niet te lang maken en ook niet te somber, want 1 mei is nog altijd een feestdag voor ons PvdA-ers. Het is we zaak dat onze vrienden/hotemetoten in Den Haag beter gaan uitleggen waarom zaken veranderen, waarom Europa er toe doet en het is aan onze plaatselijke politici om de contacten met Den Haag aan te halen als Den Haag het niet met ons doen. En het is aan hen om zoals ik ook al zei in mijn afscheidspeech twee weken geleden, om de mensen in onze gemeente die er het beroerds aan toe zijn niet te vergeten en zeker de kinderen niet.

Ik vind dat ik dat mag zeggen, omdat ik ook weet hoe moeilijk het kan zijn en daarom reden destemee om strijdbaar te blijven.

Dus de vraag of de PvdA nog wel nodig is, of de 1 mei viering nog wel nodig is, durf ik met een volmondig ja te beantwoorden en mocht er ooit een periode komen dat dit niet het geval is (kan ik me niet voorstellen) dan zijn we nog nodig. Al was het maar om de vinger aan de pols te houden en datgene wat is bereikt niet te laten afbreken.

Beste mensen ik wens ons een fijne 1 Mei-viering en wat mij betreft voorwaarts.

Mieke Kuik